

[John Haaber.]

frihed til at udtale sig om alle kirkelige spørgsmål; har det ikke været muligt for dem at drage de økonomiske konsekvenser heraf.

Hvis det skal blive muligt for folkekirken at give stikordet til menighedens liv i hverdag, på arbejdsplads, i skole, i fritid osv., må rammerne for bl. a. menighedsrådets virksomhed udvides betydeligt. Målet for en lovgivning på dette område må derfor være at give mulighed for større lokalt selvstyre, uden at folkekirken som ramme omkring den danske menighed svækkes.

Der har været en god tradition for, at lovgivning på dette område er frihedslovgivning. Venstre finder, at tiden er inde til at følge denne frihedslovgivning op.

Det er ikke lovgivernes opgave at pege på bestemte løsninger eller at autorisere bestemte former og udtryk for kirkens liv. Alle væsentlige nybrud i den danske kirke er vokset frem i menigheden. Det er hensigten med denne lovgivning at skabe en så bred ramme omkring kirkens liv, at dette folkelige arbejde kan komme til udtryk.

Det private og frivillige arbejde, som hidtil har været gjort som noget særdeles værdifuldt, tænkes ikke overflødiggjort. Tværtimod er det mit indtryk, at de fleste menighedsråd vil benytte lejligheden til at opmuntre og støtte dette arbejde og vil tilskynde til nye initiativer. Når det er menighedsrådslovgivningen, der tages op til revision, er årsagen den, at det gennem disse råd vil være muligt at sikre bredden og åbenheden i den danske kirke. Valg til menighedsråd hviler netop på det princip, at folkekirken skal være åben og ikke en kirke for en lille gruppe eller klike. Når venstre også foreslår nogle enkelte strukturelle ændringer af folkekirken, hænger det netop sammen med ønsket om at styrke demokratiet i kirken, i det nære samfund. Sognefællesskabet er stort set det eneste, der er bevaret funktionsdygtigt i det nære samfund.

Der er ingen tvivl om, at et meget stort flertal i befolkningen ønsker at bevare denne funktion. Den lovgivning, som forhåbentlig følger af dette beslutningsforslag, vil give mere frihed, mere ansvar, mere myndighed til det nære samfund og dermed også gøre det mere meningsfyldt at tage del i menighedsrådets arbejde. Det vil heller ikke være urimeligt at antage, at dette vil skabe øget interesse omkring valg til menighedsråd. Det er tankerne, der lig-

ger bag forslagene om ændring af provstiuvalg til provstisamråd og oprettelsen af det nye stiftsråd.

Når venstre foreslår, at placeringen af de faste præstestillinger m. v. overlades til dette råd, er det, fordi vi mener, at stillingtagen til, om sogne bør nedlægges, eller hvorledes man i fremtiden skal betjene mindre sogne, bedst kan afgøres i det lokale samfund. I storbyerne er problemerne af en anden karakter, men det er venstres opfattelse, at netop storbyens menighedsråd aktivt bør være med i løsningen af den problematik, der knytter sig til de meget store sogne eller city-sognene.

Det afgørende sigte med dette forslag er at give de lokale menighedsråd den afgørende indflydelse på løsningen af netop de problemer, som kirken og menigheden stilles over for i dag.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1975.

(Beslutningsforslag nr. B 17. Fremsat 28/10 1976 i betænkning fra retsudvalget).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Gudme (RV):

På udvalgsflertallets vegne, dvs. hele udvalget bortset fra fremskridtspartiets medlemmer, kan jeg anbefale, at folketinget tager ombudsmandens beretning for 1975 til efterretning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets tekst og dets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om statsanstalten for livsforsikring.

(Lovforslag nr. L 76. Fremsat 19/10 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.